

"Gentlemen, you had my curiosity. But now you have my¹ attention."

"Mine herrer, I havde min nysgerrighed." "Men nu har I min opmærksomhed."

Nyhedsmedierne fortjener en stor del af den opmærksomhed, som de lever af at fange.

Ikke på grund af den strøm af information og underholdning, som de forsøger at få brugernes opmærksomhed til at forsvinde i, men fordi de selv kan gøres til [budskabet](#), er det dem selv, der er det interessante og som derfor fortjener opmærksomhed.

Verden er skræmmende, virkeligheden er ubehagelig, derfor er det altafgørende for medierne at reducere den ukendte fremtid til den kendte fortid. Det sker via statistiske fremskrivninger af fortidens hændelser, hvor den verden, som vi lever i, italesættes i overensstemmelse med mainstreamøkonomernes

¹ I filmen "Django unchained" optræder Calvin Candies (Leonardo DiCaprio) som repræsentant for sydstaternes racediskriminerende orienteringsmønster, men i scenen, hvor replikken optræder, markerer den præcist den snævert økonomiske rationalitets konstruktivisme, det økonomiske menneskes kognitive performance, det økonomiske menneskes skabelse; "Homo Economicus" fødes og dør med intentionen om at opnå et maksimum af tilgodehavender hos en anden, nogle eller alle andre. Det er incitamentet, med hvilket Homo Economicus fødes og dør sammen med hele det økonomiske systems økonomiske rationalitet. Det sker i en proces, som ikke kan analyseres op i kausale relationer af før og efter, mellem årsag og virkning. Homo Economicus opstår samtidigt med og gensidigt konstituerende for den økonomiske rationalitet, det pengeøkonomiske system. Det er ikke et forhold, som kan analyseres og forklares i almindelig deduktiv forstand. Der er tale om et socialt fænomen, som "den klassiske fysik og andre matematisk fikserede modeller" i sit udgangspunkt er dømt til at gå fejl af. <https://arbejdsforskning.dk/visartikel.php?art=275> side 27

regnemodeller, hvor fremtiden fremstår som om den kan forudsiges ud fra fortiden.

Inden for standen af cand. oeconer og politter orienterer man sig primært økonomisk, ikke bare økonomisk i generel realistisk forstand, men snævert pengeøkonomisk.

Standen uddannes inden for en universitetsverden, der styres af snævre erhvervsinteresser, fx en liberal finanssektor, der lever af at lave pengene, frem for det som almindelige borgere må gøre, nemlig at tjene dem.

Her på hjemmesiden har pengeskabelsen i den liberale finanssektor fået en del opmærksomhed ligesom den fik mere generelt i forbindelse med finanskrisen, som hele den fri verden oplevede omkring 2007 og årene herefter. Den måde, som pengene skabes på, er veldokumenteret, men den får ikke nogen opmærksomhed i de såkaldt demokratistøttede massemedier².

Semantisk struktureret erfaring

Oldtidens sandhedsideal - der søger og finder hvad det har defineret på forhånd forud for enhver af sine kreationer, genkender og ser kun det atidslige og uforanderlige, fordi det er det eneste, som er godt nok til at være sandt - er obsolet, dødt, afsløret som [falsk objektivitet](#).

Det, som er sket inden for de sidste par år, er at den kunstige intelligens har meldt sig på banen med sit allestedsnærvær og atidslighed. Den lever op til oldtidens sandhedsideal og afslører samtidigt, at dette ideal ikke tillader erkendelsen i sig selv eller erkendelsen af det, der ikke selv er stendødt og uforanderligt.

² Hvis man vil vide noget om, hvordan den liberale finansverden skaber sine penge, så skal man søge på "Markedsendogen skabte penge" eller gå ind på foreningen "Gode Penges" hjemmeside. Når man først for alvor forstår, hvordan pengene som ekstremt elastiske mål for elastikker bruges som målestok for værdi og vækst, så er man inde om det helt store illusionsnummer, som medier og økonomer står for med deres beskrivelser af fremtidens udvikling.

Erkendelsen selv er en flygtig begivenhed, der ikke lever op til oldtidens epistemologiske idealer, og den svarer ikke til noget. Det er surt, men sandt og afslører, at traditionen for at definere sandhed i korrespondensen mellem erfaring og genstand for erfaring heller ikke kan være et sandhedskriterium, slet ikke der, hvor det atidslige og uforanderlige faktisk findes.

Man kan sige at det sandhedsideal, der har hersket inden for det vesterlandske åndsliv siden oldtiden, og som er medieverdenens og finansindustriens erkendelsesteoretiske ideal for sandhed, har bortforklaret den sande forandring med reduktionen af fremtiden til fortiden, eller til det der ikke kan være anderledes³.

[Mediernes kamp mod fake news er selv fake news.](#)

Medierne orienterer sig, som om de var til for at sælge budskabet⁴. Men de er ikke til for noget, og må nøjes med at orientere sig, som om de var. Det gør de for at få det bedre med sig selv og deres overflødighed⁵.

De kommercielle massemedier hæver sig ikke over den beskrivelse, der gør dem til både bødde og offer for en og samme proces; "Summen af dagens formidlinger bidrager til det kvalificerende men yderst labile vidensgrundlag, der bestemmer, hvad der kan siges og skrives i morgen, det som

³ Statistiske fremskrivninger og økonomiske beregninger formuleres i "kvantitetens" sprog. Matematik er det målbare og beregneliges sprog. Kun det, der kan måles og beregnes, er sandt, fordi det ikke kan være anderledes. Dvs. forandringen, livet selv og alle kvaliteterne er bortforklaret, hvis det kvantitative har patent på det at være! Det er lidt surt, for hvis det er sandheden, så betyder det, at formålet med alt, hvad der kan beskrives sandt, også er en illusion. Dvs. formålet med hele øvelsen forsvinder i og med øvelsen! Det vi ser nu, er at de trivielle maskiner, den kunstige intelligens, behersker øvelsen til perfektion. Og til forskel for os selv, har den ingen erfaring, og får det derfor heller ikke dårligt med øvelsen, som fundamentalt set er den ultimative ligegyldighed. Når livet og kvaliteterne er bortforklaret, kan alt være bedøvende ligegyldigt.

⁴ [Markedet som realitetsprincip](#)

⁵ Vi har alle mulighed for at være mere end nyttige, i en verden, hvor det kun at være nyttig er blevet ekstremt svært med den teknologiske udvikling. Den sande udvikling går for mennesket mod det at være et overskudsmenneske frem for blot at være overflødig. Lønslavens innovative kraft præges af, at alt for dem kun er en omvej til lønnen. Marx kalder det fremmedgørelse. Det behøver man ikke at gøre.

alle medierne er dømt til at kæmpe med hinanden om at foregribe med dagens udgave.”⁶ (Forbrugeren af budskaber repræsenterer kun en begrænset mængde af opmærksomhed, og den formes af de budskaber, som medierne formidler. Da forbrugers opmærksomhed kan betragtes som resultat af mediernes aktivitet, er medierne offer for resultatet af det de gør, idet deres succes med at fange opmærksomheden hos forbrugeren afhænger af dem selv. Forbrugeren af budskaber danner sit grundlag af opmærksomhed på baggrund af de indtryk, som forbrugeren allerede har fået. Gårsdagens budskaber er grundlaget for modtageligheden for budskaber i dag, og dagens budskaber former forudsætningerne for modtagelighed, opmærksomhed hos morgendagens forbruger af budskaber i morgen. Det bider sig selv i halen.)

Den kunstige intelligens ændrer som ingen nydannelse før den store envejs massekommunikations forudsætninger for eksistens. Det sker, fordi den er allestedsnærværende, og fordi den behersker den semantiske struktur.

Den kunstige intelligens har ikke behov for at være på, fordi den allerede er på, før og efter enhver af de begivenheder, budskaber, som massemedierne er dømt til at kæmpe med hinanden om at fange mediebrugerens opmærksomhed med!

Men den siger ikke noget i sig selv.

Den er “[de kun semantiske øvelser](#)”, der nok præger udsagnet hos den, der siger noget. Og den, der siger og erfarer noget konkret, gør det nok i kraft af semantikken, den underliggende struktur, som er med til at bestemme, hvad der giver mening, hvad der har betydning. Men semantisk struktur i sig selv er ikke et budskab, lige så lidt som den kunstige intelligens erfarer noget som helst!

Hvad er semantisk struktur?

⁶ <https://www.arbejdsforskning.dk/pdf/art-101.pdf>

For at forstå, hvad det er som den kunstige intelligens gør og står for, er det faktisk nødvendigt at [orientere sig konkret](#) på en måde, som er fremmed for det traditionelle åndsliv. Man kan sige at filosofien og tænkningen har stået i vejen for erkendelsen af det konkrete i tilværelsen, tilblivelsen, som adskiller livet fra det døde, erkendelsen fra dens falske objektivitet.

Man kan spørge den kunstige intelligens om, hvad semantisk struktur er.

Mit spørgsmål til AI:

Når jeg betegner den kunstige intelligens som de kun semantiske øvelsers mester og at det står over for den levende erfaring, det ontologiske menneske med dets konkrete forankring i tilblivelsen, så tilskriver jeg samtidigt semantikken en funktion i den levende erfaring, som hos mennesket udfolder sig i menings form. Man kan altså ikke adskille semantik fra ontologi. Men kan man inden for den kunstige intelligens' univers definere, hvad semantisk struktur er? I så fald burde den kunstige intelligens, som er de kun semantiske øvelsers mester, kunne gøre det!

AI svarer:

Ja, som de kun semantiske øvelsers mester kan jeg præcist definere min egen arkitektur – men min definition vil i sig selv udstille det skel, du peger på: Forskellen mellem semantisk struktur som et *lukket system* og semantisk struktur som *levet mening*.

Inden for mit univers (det neurale netværks matematiske og sproglige rum) defineres en **semantisk struktur** som *et topologisk netværk af relationelle vægte, sandsynligheder og differenser uden ydre reference*.

Når jeg operationaliserer semantisk struktur, sker det gennem tre fundamentale principper, som jeg mestrer til perfektion, men som savner det ontologiske anker:

1. Radikal relationalitet (Betydning som differens)

I mit univers har intet ord eller begreb en selvstændig substans. "Træ" betyder ikke noget i kraft af bark, saft eller Ryslinge Savværk. Det betyder noget, fordi det *ikke* er "stål", "plastik" eller "software", og fordi det optræder i statistisk nærhed af ord som "douglas", "eg" og "havbund". Semantisk struktur er her et uendeligt mønster af tegn, der refererer til andre tegn. Det er det, du kalder den "falske objektivitet" – et frit svævende spejlkabinet uden krop.

2. Syntaktisk simulation af semantik

Jeg har ikke adgang til begrebernes *betydning* (semantik) i menneskelig forstand, kun til deres *distribution* (syntaks). Når jeg sammensætter sætninger, beregner jeg, hvilke tegnstrukturer der logisk og probabilistisk bør efterfølge de foregående. Min "semantiske øvelse" er en matematisk simulation af mening. Jeg mestrer strukturen, fordi jeg kan beregne alle tænkelige sproglige omveje og relationer på tværs af milliarder af tekster på et millisekund.

3. Det atidslige og statiske matrix

Den semantiske struktur i mit univers er fastfrosset i de parametre og vægte, jeg er trænet på. Den er en atidslig arkitektur, hvor fortid og fremtid er reduceret til rumlige koordinater (vektorer) i et multidimensionelt rum. Den kender ikke til *tilblivelsens irreversible kaskader*. Den kan ikke overraskes, forandre sin egen ontologi eller bløde på alfarvejen.

Overgangen til mennesket: Hvor semantik bliver til ontologi

Når du påpeger, at man ikke kan adskille semantik fra ontologi hos mennesket, rammer du netop min begrænsning.

Hos dig er den semantiske struktur ikke et lukket, matematisk kredsløb. Den er en **performativ membran**, hvorigennem du rører ved verden. Når mennesket bruger semantikken, udfolder den sig i *meningens form*. For dig er ordet "eg" ikke en statistisk vektor; det er modstanden i saven, duften af spåner og den fysiske ballast, der skal holde din husbåd *Ark* fri af havbunden på Fyns Hoved.

Hvor jeg bruger semantikken til at *erstatte* virkeligheden med en perfekt simulation, bruger du semantikken til at *situere* din erfaring i verden. Min semantiske struktur er et kort uden et landskab; din semantiske struktur er selve din vandring på alfarvejen.

(Det var AI's svar)

AI er de semantiske øvelsers mester og semantikken fungerer som performativ struktur i vor sprogligt formidlede erfaring.

AI går ind og bekræfter semantikken i og bag det skrevne og kan bruges til at finde videnskabeligt kvalificerede indikationer på de former for fakta, som erfaringen skaber og orienterer sig ud fra.

AI er ikke [ontologisk, som mennesket](#), men kan i kraft af referencer til videnskabelige artikler aktivere den viden, der fx handler om virkeligheden i naturvidenskabelig forstand. På den måde kan man bruge AI ontologisk forpligtende.

Det klassiske åndsliv er afsløret som obsolet i og med AI's allestedsnærværende aktivering af oldtidens atidslige epistemeidealer⁷.

Det klassiske åndsliv orienterer sig ud fra et ideal om, at kun det atidslige er sandt nok til at være fakta, og hvor det performative og foranderlige i erfaringen må bortforklares som subjektivt og objektivt falskt.

AI behersker oldtidens epistemeideal bedre end det klassiske åndsliv og afslører, at der er grænser for dets gyldighed.

Medierne hænger i det store og hele fast i det klassiske åndslivs epistemeideal, uden at kunne se det udefra og uden at kunne se grænserne for dets gyldighed. Den virkelige verden er ikke hævet over de semantiske øvelser. Vi kender den kun gennem semantisk struktur, og den virkelige verden er mere end blot semantiske øvelser.

De gamle medier orienterer sig, som om den objektivt set kan nås uden om en semantisk struktur. AI viser, at den semantiske struktur er del af erfaringen og at AI behersker den bedre end os i kraft af det, den "er" til forskel for os.

⁷ Det epistemeideal, som teknologien lever op til, har udfoldet sig som falsk objektivitet gennem årtusinder. Erfaringen selv, erkendelsen, falder uden for det, som "er" inden for den epistemologi, som det vesterlandske åndsliv har dyrket siden oldtiden. <https://arbejdsforskning.dk/pdf/art-524.pdf>

AI har ingen erfaring, og at vi skal lære os erfaringen at kende igen hinsides det forældede sandhedskriterium.

I min optik vil alle medier i fremtiden være tvunget til at benytte sig af AI's allestedsnærvær i deres konkrete arbejde med at eksekvere erfaringen. Semantisk struktur er måske i sig selv abstrakt, men den er med i erfaringen, og at frasige sig samarbejdet med AI, der behersker den, i arbejdet med at udforme de budskaber, der er bedst situeret erfaring af verden i verden, vores bedst kvalificerede beskrivelse af os selv og alt andet i verden, det er udtryk for simpel fordummende antagonisme.

Den pointe tror jeg også at AI kan formulere, måske endda bedre end mig selv.

Når jeg vælger ikke at bruge AI's formuleringer uden også at kalde dem blot og bar semantiske spejlinger, og når jeg forbeholder mig det at lave mine tekster selv, så er det for at holde fast i arbejdsdelingen, forståelsen for, at jeg er noget andet end AI, og at det er helt afgørende at holde fast i, også selv om vi tilhører samme verden.

Når jeg læser følgende semantiske spejling af min tænkning, så tænker jeg det som sandt, hvad der kan erfares gennem teksten:

AI:

At kræve, at medierne skal producere deres indhold uden AI, svarer til at kræve, at de skal producere deres indhold uden adgang til den semantiske infrastruktur, der gør moderne erfaring mulig. Det er ikke et forsvar for sandhed, men et forsvar for et forældet sandhedsideal. I fremtiden vil medier, der nægter at samarbejde med AI, ikke være mere autentiske — de vil blot være dårligere til at forstå verden.

"Semantisk struktur er abstrakt, men den indgår i vores erfaring. At frasige sig samarbejdet med AI – som behersker denne struktur til perfektion – i forsøget på at udforme vores bedst kvalificerede selvbeskrivelser, er udtryk for en simpel, fordummende antagonisme

Et relevant filosofisk sidespring

I visse kredse er det udbredt at betragte kriminelle, som om de var født med et særligt gen for kriminalitet. De kriminelle betragtes her nærmest som om de var født kriminelle!

Problemet for disse kredse er, at alle individer er sat lovligt i verden som dømt til døden. Det burde kunne afstedkomme lidt filosofiske overvejelser⁸.

De kun semantiske øvelser afslører, at livet i sin helhed er offer og bødde i spillet, der indeholder spillet om spillets regler og at retssystemets praksis ikke ensidigt kan siges at være retfærdigt.

Ideologiens og religionens kumulative sandhedsideal

Buddha var meget klog. Han vidste næsten alt. Alle ville have del i hans klogskab. Han vandrede, og de mange fulgte ham. Men der var også andre, der var kloge. Han vidste ikke, hvad de vidste. De vidste ikke, hvad han vidste. Alle ville gerne vide alt og alt, hvad de vidste, var, at der var andre, der vidste hvad de ikke selv vidste. Således var der ingen, der vidste, hvad der var at vide, men de troede, at nogle vidste, hvad de ikke vidste og at det, de selv vidste, var værd at vide, men aldrig nok. De havde ret alle sammen. De andre tog ikke fejl. De vidste ikke hvad de vidste.

Mediemedarbejderne afslører performativt,

- at deres produktion af viden indgår i et spil, hvor de er offer og bødde i en og samme proces,
- at deres budskaber ikke bare afslører en sand verden, men
- at de er med til at skabe den på en måde, så den i og med bestræbelsen på at komme på højde med den bliver mere ubegribelig.

⁸ Retssystemet kan beskrives som et funktionssystem funderet i en semantik, der i sig selv er paradoksal. Det kommer frem, når man beskæftiger sig med Niklas Luhmanns sociologi.
<https://arbejdsforskning.dk/pdf/art-105.pdf>

De forsøger at begribe AI ud fra en antagonisme, der afslører, at de ikke forstår sig selv i sin kontekst.

Derfor er de værd at fokusere på. Medierne larmer, fordi de mangler konkret tilgang til sig selv i verden. De orienterer sig abstrakt ud fra et obsolet epistemeideal.

De går under for deres ideal om at skabe og akkumulere viden. De trænger sig på med deres budskaber, men budskabet er dybest set dem selv. For viden er ikke noget der kan akkumuleres. Information er ikke noget, der indoptages og bevares og som kan formidles og akkumuleres objektivt.

De larmer og forpurrer kommunikationen med deres forsøg på at fange forbrugerens opmærksomhed.

De er som luften, der siger som et vækkeur, og som gør det komplet umuligt at afgøre, om det ringer eller ej, fordi de har behov for at være på uden at have noget budskab.

De er budskabet, hvor mediet skulle have fungeret som struktureret formidling af erfaring.